

Střepy

Karel Kryl

1. V ulici leží stín spuštěný z vesmíru,
spadaly do hlubin figurky z papíru,
jednoho dne tě omrzí vše, čím jsi dosud žil,
zbudou ti oči pro slzy a střepy z rozbitého zrcadla snů.
2. Koukáš se na lidi, všechno se propadlo,
tvé oči uvidí odporné divadlo,
všechno je nějak jinačí, svou kůži vyměníš
a zjistíš, že ti nestačí jen střepy z rozbitého zrcadla snů.
- *: Broukáš si pomalu tesklivou melodii,
když bloumáš ulicí, cítíš se sám,
vyčteš si z křišťálu těžkou melancholii,
říkáš si: měsíci, jsi starý krám!
3. Městem se míhají opilá zrcátka,
oči ti říkají: lidi jsou zvířátka,
pohled ti halí temný stín, jsi nějak rozladěn,
tvůj nepochopitelný spleen jsou střepy z rozbitého zrcadla s
nů.